

ané 1 frt., ifj.
 zathmáry-Király
 30 kr., Thieré
 i gyermek-kert
 0 kr., Steinbeis
 kr., Kohn Laura
 licska Jenő 20
 derber Irma 10
 Mathild 20 kr.,
 10 kr., Brauch
 r., Pfeifer Irén
 kr., Poszpesch
 y 50 kr., Ra-
 eder Margit 20
 or Béla 10 kr.,
 Janka 30 kr.,
 , Körös Margit
 A. T. 30 kr.,
 Honka 20 kr.,
 i Alice és Ala-
 tatott 2 frittal
 zeget átszolgál-
 -nak, melynek
 an nyilvánosan

a kegyes kis
 gó bácsi.

etőihez.

z közeledvén,
 ama t. elő-
 hóval lejár,
 -mielőbb meg-
 küldése fenn-

ára:

frt 40 kr.
frt 80 kr.
frt 60 kr.

ek elküldésére
 nyok haszná-
 lához, Buda-
 henaem-épü-

őhivatala.

enaem-épület.
 szv. társulat.

TERMÉSZET UTÁN. (Lásd a 192. lapon.)

XXIV. kötet. 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. márczius 25-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E a hivatalnok beírta azzal is a mit mondtam. Utasítást adott egy rendőrnek, nekem várakozást íntett s nem sokára nagy meglepetésemre belépett Garocsek, az a gonosz cseh muzsikus. Mikor engemet meglátott, elsápadt; bizonyosan azt hitte, hogy kegyetlenkedései miatt fogják számonkérni. De csakhamar megnyugodott, mert a hivatalnok így szólt hozzá:

— Ez a fiu azt mondja, hogy tegnap egy Gáspár mester nevü öreg emberrel önnél volt. Ön tehát bizonyosan ismerte azt az öreget.

— Oh . . . igen . . . ismertem . . . de nem épen közről, felelt a cseh muzsikus habozva.

— No's hát mondja el róla, a mit tud. A szegény öreg az éjjel meghalt, a hatóságának tudni kell, kicsoda volt.

Garocsek megkönnyebbülten lélekzött föl.

— Ah, meghalt az öreg? No, akkor hát beszélhetek.

És elmondta, a mit én már rég gyanítottam, hogy Gáspár mester hajdan előkelő, híres énekművész volt, harmincz esztendővel ezelőtt zajosan tapsolták, virágokat szórtak neki, mikor a színpadon fellépett. Hanem aztán szerencsétlenségbe keveredett, indulatos természete elragadta s egy ellenségét, ki mindig bántotta és boszantotta, megölte. Börtönbe csukták s több esztendeig fogva volt, mikor pedig kiszabadult, nem mert többé

régi ismerősei közt megjelenni, mert ezek bizonyosan hátat fordítottak volna a börtönből kiszabadult szerencsétlennek. Pedig ő csak vak haragjában követte el végzetes tettét, nemes szívü, becsületes, képzett ember volt. Mindenkitől elhagyva bolyongott s igazi nevét sem merte többé megmondani, nehogy ráismerjenek és ujjal mutassanak rá a csufolkodók. Sehol sem volt nyugta, maradása, mindég félt, hogy ráismernek. Utoljára vándorkomédiás lett és idegen név alatt járt-kelt az országban s a szegény Gáspár mesterben senki sem gyanította volna a hajdan híres művészt. Garocsek véletlenül fedezte föl Gáspár mester titkát.

Most már értettem mindazt, a mi Gáspár mester beszédében, viseletében sokszor olyan titokzatos volt és azt is, hogy az öreg vándor komédiás mért lehetett nekem olyan jó tanítóm.

Másnap eltemettük. Ketten kísértük ki: én meg a Káplár. Megsirrattam igazán öreg gazdám, jó barátomat és tanítóm, s azután gyakran meglátogattam sírját, melyet Péter bácsi kertjéből tele ültettem virágokkal.

Ezután egészen új életet kezdtem, még pedig szorgalmas, munkás életet, mert Péter bácsi nem hiába mondta, hogy biz ő nem henyélésre tart meg. Az ő házánál mindenkinek dolgozni kellett, csak a kis néma Lizike töltötte idejét játékkal. Tinike a ház körül sürgölgött, sütött, főzött, takarított; Péter bácsi, Béni és én meg a kertben dolgoztunk. Még nem is tavaszodott, alighogy a fagy engedett, már kezdődött a munka: kora reggeltől késő estig ástunk, kapáltunk, ültettünk s

a mint az idő kimelegedett, mindig több-több lett a dolog is. A kert meglehetősen nagy volt s Péter bácsi természetesen benne mindenfélét, a mit csak el lehet adni egy nagy városban. Ott pedig mindennek akad vevője s ezért nem is volt a kertben olyan zugocska, melyben valami hasznos növény ne nőtt volna.

Iparkodtam, hogy Péter bácsi meg legyen velem elégedve, hogy érdemes legyek a jóságra, melyet irántam tanúsított. Eleinte bizony nehezen ment a kemény munka, mert eddig Gáspár mesterrel sokat fáradtam, bolyongtam ugyan, de hát nehéz munkát tulajdonképen nem végeztünk. Hanem a sok bolyongásban, gyalogolásban megerősödtem, izmos fiu lettem s a jó Dorka anyó aligha ismert volna rám, kemény szívü férje pedig bizonyosan nem üzött volna el házából azért, mert nem vagyok alkalmas nehéz munkára. Egy pár hét alatt ugy bele szoktam a dologba, mintha mindig kertészlegény lettem volna és nagy örömem is telt benne, mikor láttam, mily szépen kelnek, hajtanak növényeink, mikor elmondhatam, hogy nekem is van részem benne, hogy olyan szép a kertünk. Szinte csodálkoztam, mily gyorsan telik az idő, kivált ha olyan emberek közt élünk, a kiket szeretünk. Engem pedig szerettek s én is csakhamar őszintén megszerettem a derék családot. Péter bácsi ugy tekintett, mint fiát, Tinikével és Bénivel igazi testvérek gyanánt szerettük egymást, a kis Lizike pedig kedvenczem volt, és ő is hozzám ragaszkodott leginkább.

De nemcsak dolgoztunk, hanem voltak pihenő napjaink is, melyeken szóra-

koztunk, mulattunk. Ez persze csak vasárnap volt, akkor is leginkább délután. A kert messze kint volt a városból, csak ritkán mentünk be, de nem is kíváncsítottunk. Letelepítettünk egy árnyas fa alá, én elővettem hegedümet és játszottam, s Tinike, Lizike, Béni és a szomszéd kertészek gyermekei tánczoltak, míg csak ki nem dőltek. Ekkor aztán Káplárra került a sor, neki kellett tánczolni és produkálni minden mesterségét. Ha egy kis szabad időm volt, betanítottam uj meg uj produkciókra is, Káplár pedig mindig nagy jó kedvvel végezte; bizonyosan vissza emlékezett arra az időre, mikor mint művész szerepelt vándorlásainkban.

Ilyen munkás, békés életben telt el két esztendő. Ezalatt persze megismertem a fővárost is, mert be-bejártam Péter bácsival a piacra, néha pedig ünnepeken sétakép is és gyönyörködhettem a pompás palotákban, a nagy város mindenféle szépségeiben, melyekről az előtt fogalmam sem volt. Nem voltam többé az a félénk, tudatlan falusi gyerkőcz. És nemcsak ugy báméskodva néztem meg azt a sok szép érdekes és tanulságos dolgot, mely egy ilyen nagy városban látható, hanem Péter bácsival meg is magyaráztattam magamnak, amit nem értettem; sokszor pedig azt mondta Péter bácsi:

— Majd a télen olvasgatunk efféléről.

Mikor aztán beköszönt a tél, megfagyott a föld, kint a kertben kevés volt a dolog: a hosszú téli estéken mindnyájan az asztal körül ültünk, valyamelyikünk pedig fenhargon olvasott. Rendesen

nekem kellett olvasni, a mit nagyon szerettem s gyakran hálásan gondoltam Gáspár mesterre, akinek azt is köszönhetem, hogy olvasni tudok. Vasárnaponként szórakozásul mulattató történeteket olvastunk, de máskor mindig olyan könyveket, melyekből különböző hasznos ismereteket tanulhattunk. Megegett biz' a, hogy nemcsak a kis Lizike, hanem Tinike és Béni is elálmosodtak s csak ketten maradtunk Péter bácsival; de mi aztán szinte sajnáltuk, mikor a lefekvés ideje megérkezett.

Nappal is megegett tél idején, hogy nem volt dolgunk s én ilyenkor is olvastam, legtöbbször pedig a kis Lizikének olvastam föl meséket, vig történeteket. A szegény kis néma leányka télen nagyon unatkozott, mert nem játszhatott a szabadban, csöndesen kellett üldögelnie a szobában. Legnagyobb öröme volt, ha meséltem vagy felolvastam neki, s nekem is nagy örömem telt ebben, mert a kedves kicsikét úgy szerettem, mint édes testvéremet. Hiszen tulajdonképen neki köszön-

KÉSEDELEM. (Lásd a 187. lapon.)

hetem, hogy itt hajlékot, családot nyertem, s ő szeretett az első perctől fogva legmelegebben; szinte elválthatatlanok voltunk, ha csak a dolog engemet másfelé nem szólított. Péter bácsi is örömmel nézte, mikor a kicsike ölemben ülve hallgatta a mesét.

— Nem is olyan ostobaság volt az, hogy megtartottalak a házamnál, mondá egyszer nevetve.

Egyre-másra tanítottam is Lizikét s a kis leány, bár beszélni nem tudott,

sokat megtanult, mert hallani jól hallott, pontosan figyelt és okos gyermek volt. Apjának nagy öröme telt ebben s többször mondá:

— Meglásd, fiam, Lizike meg fogja még ezt neked köszönni, ha visszanyeri beszédét.

Mert abban folyvást reménykedtünk, hogy a kis leány némasága el fog mulni s visszanyeri beszédét. De bizony egyelőre szegényke, csak érthetetlen hangokat tudott kiáltozni. Ez azonban nem ejtett

lején, hogy
or is olvas-
kis Liziké-
története-
nyka télen
játshatott
üldögnie
me volt, ha
ki, s nekem
rt a kedves
des testvé-
eki köszön-

ól hallott,
mek volt.
en s több-

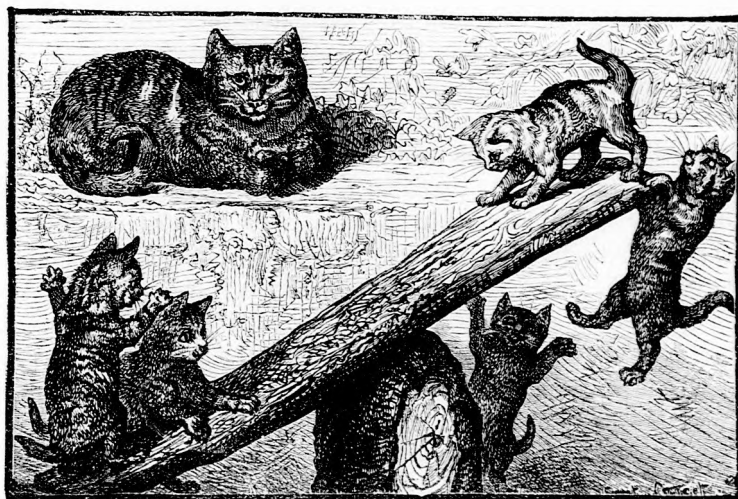
meg fogja
isszanyeri

nykedtünk,
óg mulni
egyelőre
hangokat
nem ejtett

minket kétségbe, hiszen az orvos mondta, hogy még lehet remény; persze, azt is mondta, hogy gondos gyógyítás kellene, csak erre nem volt pénzünk.

Mint mondtam, két esztendő telt el, de becsületes családnál, s egészen otthon találtam magamat. Péter bácsi valósággal fiának, gyermekei testvéröknek tekintettek, én pedig nem is gondoltam egyébre, mint hogy

most már végkép itt maradok és jóra való kertész lesz belőlem, olyan, mint Péter bácsi. Ez bizony még is csak többet ér, mint a vándor komédiás élet; idővel még tisztességes ember lehet belőlem, a nagy városban szorgalommal és iparkodással szerencsés lehet az ember. Egészen meg voltam tehát elégedve a sorsommal, mikor egyszerre megint vége lett ennek a boldog, csöndes életnek s én újra a régi

JÁTSZÓ CZICZÁK. (Lásd a 186. lapon.)

kalandos életre szorultam. Nem a magam hibájából történt, de annál súlyosabban éreztem a csapást.

Tavasza volt, javában dolgoztunk, ástunk, vetettünk a kertben s Péter bácsi néha jókedvűen biztatott:

— Rajta gyerekek! Csak még ebben az esztendőben üssön be jól a termés, akkor aztán jövőre még jobban élünk, mint eddig.

Tudtuk, mit gondal a jó öreg. Mikor pár év előtt a házat és kertet megvette, nem volt annyi pénze, hogy az árát egészen kifizesse, adós maradt jókora összeggel. Szorgalmasan dolgozott, takarékoskodott, bizony csak apránként birta adósságát fizetgetni. Még hátra volt egy pár száz forint. Ha ezt is kifizeti, akkor aztán miénk marad mind az, amit munkánkkal megkeresünk.

Dolgoztunk is lát serényen, jó kedvűen. Péter bácsinak öröme telt benne. Ő is iparkodott, hogy nekünk egy kis örömet szerezzen, s egy vasárnap délután így szólt:

— Gyerekek, gyönyörű az idő, kísértünk a városligetbe.

Vigan indultunk utnak, nem is gyanítva, milyen szomorú estére térünk majd haza. Én, mint ilyen kirándulásoknál rendszeren, magammal vittem hegedűmet. Káplár pedig vidáman ugrándozott körülünk, mert tudta, hogy ilyenkor ő is fontos személyiség, produkálhatja művészetét és az ozonnából, melyet kosárban vittünk magunkkal, jut neki is egy pár jó falat. Ebben most nem csalódott. A ligetben leheveredtünk egy szép helyecskén a puha fűre, aztán tréfálkoztunk, játszottunk, majd Káplárt produkáltattuk, aztán hegedültem s a többiek tánczoltak, mignem esteledni kezdett és ideje volt, hogy haza ballagjunk. Kissé fáradtan, de jó kedvűen indultunk vissza.

Még jó messzire voltunk a háztól, mikor Péter bácsi egyszerre fölkiáltott:

— Nézzétek... ott nagy tűz van, épen a mi házunk irányában.

Csakugyan, a mint a ligetből kiértünk, az esti szürkületben magasan fölcsapkodó lángokat és roppant füstfelhőt pillantottunk meg.

— Siessünk, szól Péter bácsi nyugtalanul. Ott baj van... Istenem... ha épen az én házam...

— Oh dehogy... hiszen mi mindent rendben hagyunk otthon... nem volt tűz a háznál, biztatgattuk az öreget és magunkat is.

Biztattuk, de azért dobogott a szívünk. Siettünk, aztán futottunk és minél közelebb értünk, annál inkább sápadtunk, annál jobban siettünk, de szólni nem mertünk. Végre befördültünk a sarkon, honnan a kertet, házat látni lehetett. A rémülettől megermedve álltunk meg.

A mi házunk égett!

Fölsikoltottunk, Péter bácsi pedig egy pillanatig mereven bámult a magasan fölcsapkodó lángokra. Aztán szélgyorsasággal futni kezdett az égő ház elé, keresztül furakodott a ház előtt összegyűlt néptömegben és elvesztettük szem elől. Utána siettünk, de csak nagysokára és nehezen birtunk közelre vergődni. És mikor oda értünk, még borzasztóbb látvány várt reánk: a ház már beomladozott és a derék tüzoltók épen akkor hozták Péter bácsit az égő épületből, hova berothant, hogy legalább azt a kis pénzét mentse meg, mely a szekrényben volt elzárva. Meg is mentette, de maga majd oda veszett. Iszonyuan összeégett, eszméletlenül fektették a földre s azt hittük, meghalt.

Mindnyájan kétségbeesetten rohantunk feléje, de az emberek félre toltak. Egy jószívű szomszéd kertész így szólt:

— Emberek, vigyék szegény Péter bácsit az én házamba, valaki pedig szaladjon orvosért, talán még meg lehet menteni. Ti pedig, gyerekek, jöjjetek szintén hozzám. Itt már úgy is vége mindennek. A ház porrá ég, nem lehet menteni semmit.

Sokszomorúságon estem át már eddig is, de ennél szomorubb éjszakám nem igen volt. Zokogva, kétségbeesetten áll-

tunk Péter bácsi ágya körül, lesve, mit mond az orvos.

— Nem halt meg, de súlyosan összeégett, mondá az orvos. Ha életben marad is, sokáig lesz beteg, egészséges ép ember pedig soha sem lesz többé.

És az orvos igazat mondott.

Péter bácsi lassanként visszanyerte eszméletét, de szörnyű kinokat szenvedett s egy-két napig beszélni sem tudott. Mikor annyira magához tért, hogy ránk ismert és beszélhettünk vele, szomoruan nézett reánk s felsóhajtott:

— Szegény gyermekek! Mi lesz belőletek?

Vigasztaltuk, hogy mi majd dolgozunk, nem hagyjuk ám el kedves kerítünket; de ő busan rázta a fejét.

— Nem lesz az már a miénk, mondá csüggedten.

Alig pár nap mulva megértettem, miért mondta ezt. Előre látta, a mi csakugyan bekövetkezett: az az ember, a kinek Péter bácsi még adósa volt, megijedt, hogy most már elveszti a pénzét és jött követelni a fizetést, mikor szegény bácsi halálos betegen feküdt, mi pedig kegyelemből éltünk. A szívtelen ember fenyegetőzött, hogy pört indít, mert biztosításul akarja pénzét s ha Péter bácsi beteg, hát ki fog fizetni?

— Igen, pört indítok és elliczítaltatom a kertjét, ha csak nincs készpénze, hogy kifizessen.

Péter bácsi szomoru lemondással felelé:

— Soha se pöröljön... megnyeri, tudom. Ott a kert, vegye el, megér anynyit, a mennyivel adósa vagyok. Egyebem

nincs, a házzal együtt oda égett mindenem.

— Nem bánom, hát átveszem a keretet, szólt a kemény szívű embert.

Mindjárt megirták a szerződést és Péter bácsival együtt mindnyájan földönfutó koldusok lettünk. Most már csakugyan kérdezhettük, mi lesz belőlünk?

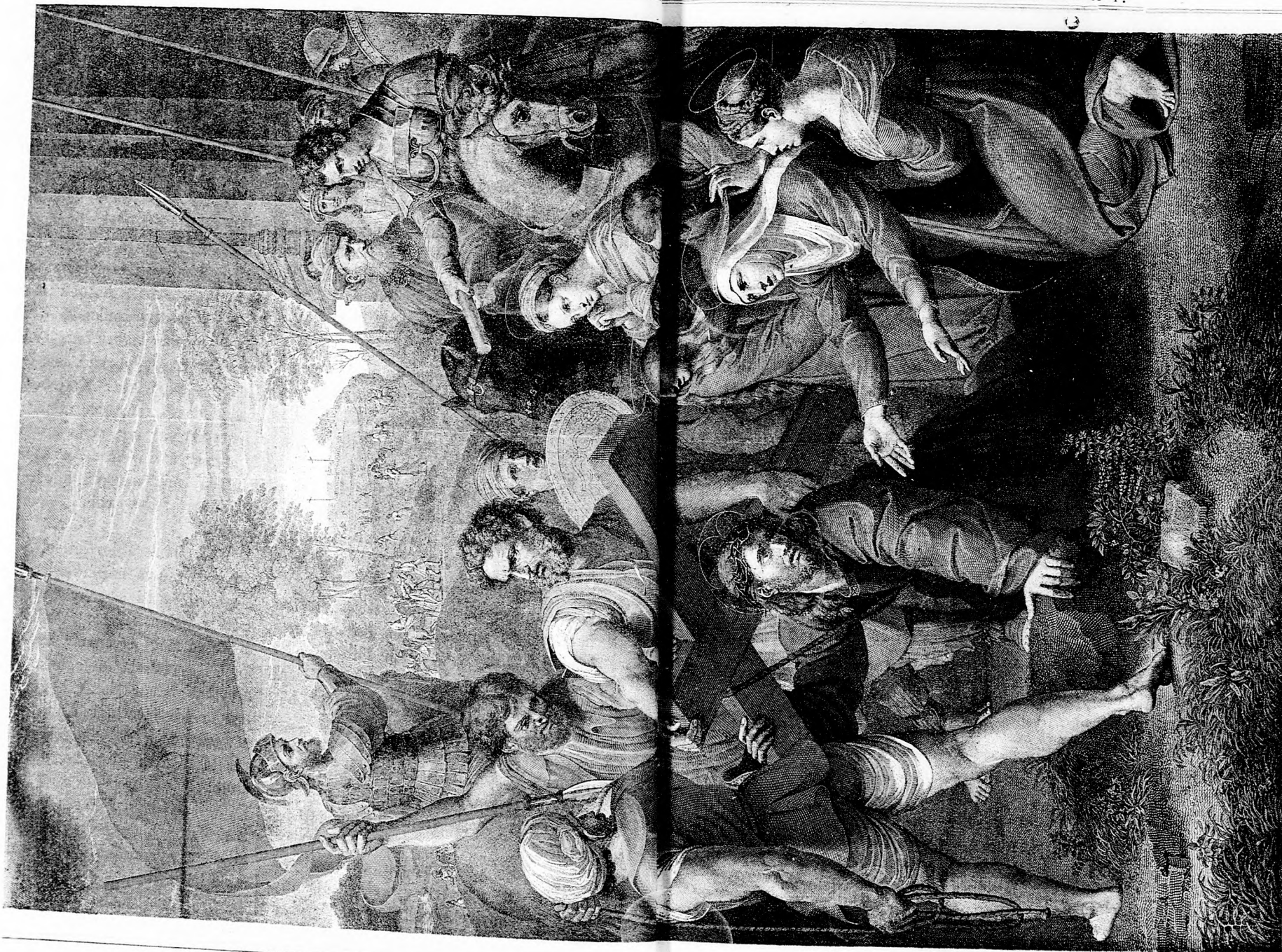
Péter bácsi nagy fájdalmai közt is szintén ezen törte fejét, s harmadnap magához hívott mindnyájunkat és így szólt:

— Kedves gyermekeim, tenniük kell valamit, nem maradhatunk itt sokáig terhére jó szomszédunknak, ő maga sem valami gazdag ember. Én most tehetetlen vagyok, gondolkozni sem igen tudok. Legjobb lesz, irjatok Kati néninek, hogy jöjjön ide és csináljon valamit. Ő okos, tapasztalt asszony, majd kitalál valamit. Magamat átvitetem a kórházba, ott majd ápolnak, míg meggyógyulok. Gábor, te legjobban tudsz irni... ird meg te a levelet.

Megirtuk a levelet, el is küldtük s pár nap mulva megérkezett Kati néni. Egyszerű falusi asszony volt, de meglátott minden szaván, mozdulatán, hogy nem ijed meg egyhamar, katonásan neki fog a legnehezebb dolognak. Szinte megörültünk, mikor láttuk, hogy a nagy bajban, melybe jutottunk, Kati néni nem esett kétségbe, nem sopánkodott, nem is tétovázott, hanem alig hogy megjött, így szólt:

— Kedves Péter öcsém, legelőször is téged kell biztos helyre szállítani. Bucsuzál el a gyermekektől, még ma elvittelek a kórházba.

(Folytatása a 186. lapon.)

A KALVÁRIA UTJÁN. (Lásd a 187. lapon.)

(Folytatás a 183. laphoz.)

És egy-két óra mulva szegény Péter bácsit már elvitték. Ekkor aztán minket hívott magához Kati néni és elmondta, mi fog történni.

— Magamhoz vennék mindnyájaitokat, de hát az nem lehet, szegény vagyok arra. Tinikét elviszem egy ismerős urasághoz, ott fog szolgálni. Béni elmegy Mihály testvéremhez, a ki bányász és majd beszerzi Bénit is bányamunkásnak; elég erős fiu vagy már, bírhatod a munkát. Lizikét magamnál tartom.

Ezzel befejezte beszédét. De erre Lizike hevesen mutogatott reám, Tinike és Bénike pedig egyszerre szólaltak meg;

— Hát Gábor? Ő is hozzánk tartozik.

— Dehogyan tartozik, felelt Kati néni nyugodtan. Ő nem a mi vérünk.

— De igen, ő testvérünk, atyánk annak fogadta, mondá a jó Tinike.

A kis Lizike odafutott a nénihez és könyes szemekkel nézett reá, majd hozzám szaladt es görcsösen belém kapaszkodott; de Kati néni ez nem indította meg.

— Meghiszem, hogy szeretitek és látom is, hogy derék fiu, de hát mégsem a testvéretek és én nem segíthetek rajta. Ha tehetném, megtenném, de hát nem lehet. Szegény emberek vagyunk. Mit gondoltok, mit mondana otthon az uram, ha idegent hoznék a házba? Bizony nem engedné, hogy befogadjam, nem adna neki kenyeret.

Eszembe jutott Dorka néni és András gazda, s beláttam, hogy Kati néninek tőkéltesen igaza van. Azért nem is szóltam

semmit ellene, bár nagyon keservesen esett a gondolat, hogy el kell válnom azoktól, kiket igazán úgy szerettem, mint testvéreimet, kikkel két esztendő óta együtt éltem és kik engemet oly őszintén szerettek. Ujra elhagyottan, kitaszítva álltam a világban, nem volt senkim, semmim! Szomoruan, de szilárd hangon mondám:

— Kati néninek igaza van. Nincsen semmi keresni valóm idegenek házában. Próbáltam én már effélét, tudom, mi az, mikor az embert kiűzik a házból. Majd megsegít az Isten.

— Okosan beszélsz, fiam, szólott Kati néni. Egy pár forintot majd adok, hogy legyen miből élned, míg kissé szétnézhetsz valami neked való munka után. És reggel legyetek mindnyájan készen, korán indulunk. Menjetez aludni.

(Folytatása következik.)

Játszó cziczák.

(Képpel a 131. lapon.)

ELVÉGEZVÉN a dolgukat —
Az estnek óráiban
Tegnap a mi kis gazdáink
Hintálóztak nagy vigán.

De hát nekünk, kis cziczáknak,
Semmi dolgunk nem levén:
Játszodhatunk délben, este,
Vagy a napnak reggelén.

Kedvvel nézi a mi anyánk
Ha vigadunk, mulatunk —
Hiszen még oly iczi, piczi,
Apró cziczácskák vagyunk.

A KALVÁRIA UTJÁN.

(Képpel a 184—185. lapon.)

Az egész föld kerekiségén szent áhitattal ülik meg a Husvét nagy ünnepét mindazok, kik a keresztény vallás hivei. Templomba gyülekeznek, szent körmenetben járnak körül s buzgó imát rebegnek az eget urához, megemlékezve Jézusról, ki az emberiség üdvéért élt, szenvedett és a keresztfán halt meg.

Tudom, olvastátok, tanultátok már a Szentírásból Jézus szenvedéseinek és halálának meghatározó történetét, miként hirdette az Igét, tanította a jót és igazat, miként vonult be a nép ujjongása közt Jeruzsálembe, hol aztán ellenségei elfogták és halálra ítélték. S ő ekkor is megbocsátott ellenségeinek és nem zugolódott halála miatt, tudva, hogy ez javára fog válni az emberiségnek, eljövend az idő, a mikor imádatokkal fogják említeni nevét.

A halálos ítélet akkoron abból állott, hogy az elítéltet keresztfára feszítették s azon kellett meghalnia. Ezt mérték rá Jézusra is. A nagy nehéz keresztet neki magának kellett fölvenni a hegyre, és a szivtelen poroszlók, zsoldosok gunyolódva, csufolódva álltak körül, mikor le-leroskadt a földre a nagy teher alatt. Zokogva, kétségbeesve követték azok, kik szerették s nem segíthettek rajta. A durva zsoldos szivtelen rángatta a kötelet, melylyel a keresztre szánt áldozat meg volt kötözve, de nem segített neki, hogy lábra álljon és könnyebben vihesse a súlyos keresztet. De végre találkozott egy könyörületes szivü ember, a Cirenéből való Simon, ki fölemelte a keresztet s enyhítette a gyötrelmekről összeroskadt Jézus szenvedését. Aztán tovább vitték, föl a hegyre, hol a keresztet fölállították s Jezust ráfeszítették, fején szurós tövis-koronával. S ott a keresztfán meghalt, mikép maga előre megjövendölé.

De ma, több mint ezernyolczszáz esztendő multával, a kereszt, melyen

Jézus meghalt, szent jelvény száz meg száz millió embernek, kik mindnyájan ama tanokat hiszik és vallják, melyeket Jézus hirdetett, melyekért halált szenvedett. A kereszténység elterjedt szerte a földön és hivei Husvétkor ülik meg emléket annak a nagy eseménynek, midőn Jézus életével tanuskodott annak igazsága mellett, a mit hirdetett. Akkoron csak néhány kevés hive és tanítványa volt, de ezek aztán elszéledtek, tanították Jézus tanait és századok multával uralkodóvá lett a kereszténység a mivel nemzetek legtöbbszörénél s terjed még mai nap is.

A világ minden részéből zarándokolnak ájtatos keresztények Jeruzsálembe, hogy a husvéti szent ünnepet azon a helyen töltsék, hol egykor Jézus élt, szenvedett és meghalt. Sirja helyén most nagy templom áll, melyben európai, ázsiai, amerikai, afrikai keresztények találkoznak és egyaránt buzgón imádkoznak a Mindenhatóhoz.

Ti is, kis olvasóim, a szent ünnep különféle vidám örömei közt ne felejtsetek el az Egek urának oltalmába ajánlani magatokat.

Késedelem.

(Képpel a 180. lapon.)

*SZALADJ Pista! Fussunk Flóra!
Öt percz múlva nyolcz az óra,
És mi hárman nagyon távol
Vagyunk még az iskolától.
Puf!... a Pista úgy sietett,
Hogy az utban el is esett.
Mig fölszedjük, vigasztaljuk,
Az iskolát elmulasztjuk.
Lám, csak öt percczel korábban
Indulunk hazulról el;
Már régen, s szép szerivel
Ülhetnénk az iskolában.*

MI TÖRTÉNT AZ ESERNYŐVEL?

— Kicsi beszélke a kicsinyeknek. —

MARISKA és Rózika maig sem szeretik, ha azt kérdezem tőlök, mi történt az esernyővel? Csakhogy, szerencsétlenségekre, mégis tudjuk; mert mikor ez a kis eset megesett, nekik maguknak kellett töredelmesen elbeszélniök az egészet.

Épen husvét vasárnapján volt, mosolygó tavaszi napon, mikor ebéd után a kis Mariska így szólt a még kisebb Rózi-kához:

— Rózika, menjünk ki az erdőcskébe és szedjünk ibolyát.

— Oh, az nagyon jó volna! De tudod, oszonnára eljön Irénke meg Málíka és Gusztika... mamácska nem is eresztene ki.

— Addig rég itthon vagyunk... mamácska meg nincs itthon, átment néniékhez látogatóba... mire haza jön, mi is itthon leszünk.

— Akkor hát menjünk! Majd osztogatunk virágot a vendégeinknek, az nagyon szép lesz.

Kalapot kötöttek és megindultak. Mikor a házból kiértek, friss szellőcske zörögte a még lombtalan fák galyait,

a nap pedig bujósdit játszott a gyorsan röpködő felhők közt: hol kisütött, hol elrejtőzött.

— Hátha eső lesz? szólt a kis Rózika.

— Oh dehogy lesz! Különben vihetünk esernyőt is.

— Jaj de jó lesz! Vigyük el azt a szép barna esernyőt.

— De mit mond a mama?

— Oh, hiszen nem fogja tudni. Mondtad, hogy mindjárt itthon leszünk.

— Az igaz. Várj, mindjárt kihozom.

Mariska vissza ment a házba és csakhamar ismét előjött a mama ujdonatuj szép selyem esernyőjével.

— De nagyon vigyáznunk kell ám reá, szólt Mariska aggódva. Valamiképp el ne rontsuk, be ne piszkoljuk. Majd én magam viszem.

Ovatosan tartotta kezében, s a kis Rózika, bár ő is nagyon szerette volna vinni, nem merte kérni, mert hát az bizonyos, hogy Mariska nagyobb és ügyesebb, jobban tud vigyázni.

Megindultak tehát és szaporán lépkedve csakhamar eljutottak az erdőcskébe, mely a folyó közelében terült el. Itt a drága esernyőt gondosan letették egy tiszta, száraz helyecskére, aztán neki fogtak az ibolya szedésnek. Volt ibolya bőven a merre csak néztek, s nagy örömmel gyűjtögettek, jókedvűen versenyezve, kinek lesz hamarabb nagyobb bokrétája.

Ezalatt pedig a nap folyvást játszott a bujósdit a tavaszi föllegekkel; csakhogy a két kis leány annyira elmerült az ibolya szedésbe, hogy észre sem vette a változást, mely néhány percz óta történt. Az egymást kergető apró felhők helyett

egy nagyobb, fekete fölleg jött, mely egészen elfogta a nap sugarait, a kis Rózika pedig, a mint egy szép ibolyabokor felé hajolt, egyszerre úgy érezte, mintha valami hideg, nedves csöppenést érezne a nyakán.

— Jaj, mi az? kérdé meglepetve.

A mint föltekintett, épen az orrocskája hegyére csöppent valami.

— Esik, esik! kiáltá.

-- Jó lesz most az esernyő, ugy-é?

— Jó bizony! És most mamácska sem fogna érte haragudni.

Kifeszítették az ernyőt és alá bujtak. Ideje volt, mert a következő pillanatban már ugyancsak szakadt a zápor s az esernyőről egész zuhatagok csorogtak alá. Rózika és Mariska szorosán egymáshoz simultak, hogy jobban védje őket az esernyő, de bizony kaptak azért az esőből eleget, mert erős szél kerekedett, csapkodta az esőt, s Rózika és Mariska ruhácskái ugyancsak átáztak.

— No, az még nem nagy baj, biztatá Mariska a kis Rózikát. De legalább a kalapunk el nem romlik. Aztán a szél majd el is fujja a felhőket... már ideje volna haza mennünk, mert majd keresni fognak.

De még jó ideig nem mozdulhattak, mert az eső csak lassan szünetezett. Végre azonban csakugyan alább hagyott, már csak egyes nagy csöppekben hullott, s az ég is derülni kezdett, a szél pedig mind erősebben fujt.

— Most már induljunk, szólt Mariska.

Siettek, mert bizony már közel lehetett az ozsonna ideje; aztán ki tudja, hátha mégis újra nagyobb eső talál jönni. De még azért is sietniök kellett, mert a

nagy szél jóformán vitte őket, alig bírták ketten is tartani az esernyőt. És a mint az erdőcskéből kiértek, nem is bírták többé szorítani, egy erős szélroham kikapta a kezökből s magasra felröpítette, aztán mint valami léggömböt vitte tovább.

Mariska és Rózika egy pillanatil szinte megdermedve bámultak utána, a mint hol magasra emelkedett, hol a földre ereszkedett, meg-megforgot, aztán ujra tovább repült. De csak egy pillanatil álltak olyan ijedten ott, mert eszökbé jutott, hogy a mama drága esernyőjével utóljára még valami baj eshetik, ha sokat tánczol a szélben s hirtelen lecsapódik a földre. Meg kell fogni rögtön.

Futottak tehát utána, de nem sokáig, mert szerencsétlenségre éppen közel jártak a folyóhoz s az esernyő egyszerre csak beröpült a vízbe. Kifeszített részével pottyant bele és szépen uszott lefelé a szélről hajtva, mint valami új fajta kerek hajó, közepén árbocoz gyanánt az elefánt csontos fogójával.

— Jaj Istenem, most már mit tegyünk! kiáltá Marika.

— Jaj, belefut! Belefut! kiáltá Rózika.

Mariska persze annyit már tudott, hogy az esernyő nem élő lény, tehát nem fut a vízbe, de bizony oda veszhet és akkor aztán mit mondanak otthon a mamának? Most már minden ki fog sülni!

— Oh, minek is hoztuk el azt az esernyőt! Jobb lett volna el sem jönni hazulról! sopánkodék Mariska.

Rózika annyira meg volt szeppenve, hogy csak sirni tudott, de szemrehányást

nem tett Mariskának, hogy hiszen ő akarta így, ő biztatta, hogy mindjárt otthon lesznek, a mama nem is fog tudni semmit.

A sopánkodás, panaszkodás most nem is ért semmit, a szépen csónakázó esernyőt kellene valamiképen kimenteni a veszedelemből. Igen ám, de hogyan? A szél éppen úgy fujt, hogy még sebesebben hajtotta lefelé; belekapaszkodhatott a kifeszített esernyőbe, mint valami jó vitorlába. Mariska és Rózika pedig a parton szaladtak utána, reménykedve, hogy a szél vagy a víz egyszer majd csak a parthoz sodorja és akkor megfoghatják. Utána a vízbe menni nem lehetett, mert a folyó mély volt ilyen kis leányok számára.

Sirdogálva, szomorkodva követték tehát a szépen uszó esernyőt, de sem a szél, sem a víz nem akarta megtenni azt a szivességet, hogy kihajtja a partra. Ott uszott vígan mindig a folyó közepén. Még jó szerencse, hogy egy-egy erősebb szélrohamra föl nem fordult, mert akkor okvetlenül elmerül, vége még a reménynek is, hogy meg lehessen valamiképp menteni.

A kis Rózika már alig bírta lábacskáit a sok járástól, mert már több mint egy órája ballagtak ott a víz partján. Minduntalan nézegettek, nincs-e közel valaki, a kit segítségül hívhatnának; de nem láttak senkit, mert ilyen szent ünepnapon senki sem dolgozik kint a mezőkön, kiki otthon vígad. Mariska és Rózika szinte el is felejtették, hogy náluk otthon ma szintén vendégek vannak, nagy oszonna lesz, rég otthon kellene lenniök; csak arra gondoltak, hogy megmentésük azt a szerencsétlen esernyőt.

Maguksem tudták már, mióta bolyongtak így, mignem végre egy házat pillantottak meg, épen a folyó partján. Ámbár halálosan el voltak fáradva, siettek oda a házba, hogy segítséget kérjenek.

Az udvaron egy barátságos képű öreget találtak és Mariska nagy akadovozva elmondta, mi a baj. Jó ideig tartott mig az öreg ur megértette, de mikor kivezették a folyó partjára, végre mégis megtudta, mi az a szerencsétlenség, a min segíteni kellene.

— Ahá, kis gonoszok, engedetlenek voltatok, ugy-e? No, megmentem a mama esernyőjét, de jutalomul ezt a szép ibolya bokrétát nekem adjátok.

Rózika, ki az egész hosszú uton kezében tartotta a nagy ibolya bokrétát, melyet gyűjtöttek, kész örömmel nyújtotta ezt oda a nyájas bácsinak, ki azonnal előhívott egy cselédet és utasítást adott neki. Nem messzire csónak volt a paron kikötve, a cseléd beleült, néhány evezőcsapással utolérte az esernyőt és szerencsésen kihozta. Baja persze az esernyőnek nem történt, hiszen víz ellen szokot úgy is szolgálni.

Mariska és Rózika egészen megkönnyebbültek, mikor ismét kezökben volt a már-már elveszett kincs. Most már arra gondoltak, hogy mielőbb haza jussanak.

— És hol laktok? kérdé az öreg ur.

Megmondták.

— Oh ti meggondolatlan kis bohók! szólt az öreg ur. Hiszen az jó másfél mértföldnyire van! És gyalog jöttetek! Nem csodálom, annyira ki vagytok merülve. Jöjjetek a szobába, adatok nektek egy kis ozsonnát, megpihentek, aztán befo-

gatok és kocsin viszlek haza. Még így is sötét este lesz, mire haza értek.

A nap már csakugyan nyugovóban volt. A két kis leány a nagy sétában annyira elfáradt és megéhezett, hogy igazán hálásan fogadta a jó öreg ur ajánlatát. Megpihentek, megozsonnáltak, aztán kocsin mentek haza.

Otthon ezalatt persze nagy volt az ijedség, mikor a két gyermek nem jött haza s az egész környéken hiába keresték. A vendégek megették az ozsonnát s eleinte remélték, hogy majd csak előkerül a két leányka. De az ozsonnának vége is lett és Mariska meg Rózika nem kerültek elő. Mindenki rosztat sejtett; azt hitték, valami nagy szerencsétlenség érte a kicsinyeket s a vendégek szomoruan oszoltak haza, a szülők pedig aggódva kerestették mindenfelé a kis kalandosokat, mignem végre a jó bácsi baj nélkül haza hozta őket késő estére.

Persze, töredelmesen meg kellett vallaniok mindent, ami történt s a mama aztán így szólt:

— Azt hiszem, ezuttal elég volt a büntetés, melyet magatok szereztek magatoknak. Nagy félelmet álltatok ki, holtra fáradtatok, s a jó ozsonnát, mulatságot elmulasztottátok s keservesen töltöttétek a szép ünnepnapot, melynek előre annyit örültetek. Remélem, beláttátok, hogy csekélynek látszó engedetlenségéből is mily nagy baj következhetik s többé nem követtek el ilyen csinyeket.

Nem is tették többé, és még beszélni sem szeretnek erről a husvéti gonosz esernyő historiáról.

Természet után.

(Képpel a czimlapon.)

MEG ne mocczanj, így meradj! . . .
 Juczim, egy kis krétát adj! . . .
 Lóránd édes, ne bolondozz,
 Szorosan simulj a falhoz.
 S vagy öt perczet légy no veszteg —
 Meglásd mindjárt meg is leszek.
 Az arczéledet, Lórándom,
 A krétával körül rántom.
 Már is, nézd Juczim, óh, óh . . .
 Már is milyen hasonló!
 Ez a homlok . . . a szemöldök . . .
 Az orrodra mostan jövök . . .
 No nézd magad! Az biz a,
 Tiszta fotográfia!
 Ez sokáig itt marad,
 Te meg öcsém azalatt
 Jeles férjüvé nőttél,
 Messze földről haza jöttél,
 S itt e falon élni fog e kép,
 Hogy ha addig — be nem meszelék.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIV. köt. 9-dik számában közölt találos kérdések megfejtését utólag még beküldték: Jekelfalussy István, Groll Frigyes, Szemenyei Andor és Kornél, Vizner Ilonka, Raschka Stefanie, Stein Rikhard.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Varró Misi. A szegénygyermek új kórházának rajzát ősszel fogom közölni, amidőn megnyitják. Ugyan akkor a bölcsőde belsejéből is mutatok be egy jelenetet. — Tenner Malvin. Hányszor kértelek már, hogy néhány krajczár megtakarítása végett ne veszélyeztessétek magát a pénzküldeményt. Az csak véletlen, ha a külön föl nem említett s postailag igazolt bankjegy ki nem röpül a borítékból előbb, semhogy a levelet megkaptam. Ha a te és testvéreid neve az adakozók sorában nem fordul elő, akkor a pénzeteket nem is vettem. Ha pedig ajánlva küldtétek, a receptje alapján reklamálhatjátok az összeget. De sejtem, hogy sima levélben küldtétek a pénzt. Irjatok. — Heim Adolf. Mit tartsak kitörült s ismét kiírt nevedről s a fölötte olvasható idegen versről? — Frey Ottó. Feltűnő, hogy egy könyvben, mely foglalkozik Beethoven élet-

rajzával, nincs főlemlítve e nagy férfi születési helye. Ez pedig Bonn városa, a Rajna bal partján. Szép iskolai bizonyítványodat örömmel veszem tudomásul. — Oláh János. Előadásod elég fogékony; de amit elmesélsz, se nem érdekes, se nem tanulságos. Majd ha több tapasztalásod és ítélteled lesz, jobban fog sikerülni.

Jótekonyság.

A bölcsőde javára adakoztak:

Egy kis lány édes anyja 20 frt., Jancsó Károly 50 kr., Karsai Olga és Irén 1 frt. Riesz Emil, Oppler Emil és testvére 2 frt. — A már kimutatott 142 frt. 95 krral együtt 166 frt. 45 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Just Margit és Frida 1 frt., ifj. Kállay Ubul 2 frt. 10 kr., Jancsó Károly 50 kr., Bosnyák Lajos 4 frt., Schulz Dózsa 1 frt. Az Utry Janka, oklev. tanítónő vezetése alatt álló bogojevai külön leányiskola növénydekei: Molnár Ilonka és Baumgarten testvérek, mint az általuk rendezett színi előadás (»Nagy apó pohara«) jövedelmét 20 frt. — A már eddig kimutatott 15 frt. 40 krral együtt 44 frt., mely összeget átszolgáltattam a »Budapesti Hirlap«-nak, melynek márczius 20-iki számaiban nyilvánosan nyugtázva van.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . 1 frt 40 kr.
 Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
 Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.